nud: küllap tännawad, — mötlesime, — kui targemaks sawad. — Särgid ja rided said kimpo pandud ja wisin neid linna. Pea täks laew ärra, agga ei tea, minno südda olli wägga raske. Ei ma wöinud sel päwal egga tahtnud tööd tehha; istusin merre randa kiwwi peale ja ükssilmi watasin laewa peale. Nutsin wahhest, siis jälle pöddin naerma, egga tea ma ennam, mis teggin ja mötlesin. Sedda agga tean, et kaua jäin istuma. Laew olli ammo silma eest kaddunud, pääw loja läinud, siis tösin üllesse ja läksin ärra; ei südda kutsunud roga, egga unni tulnud peale, kui maggama heitsin. Teisel päwal warra hommiko pörasin linnale selga; seal olles poisid ja laew ei läinud minno melest. Lootsin loddo ennam rahho leidma. Agga walle! Naene, ni pea kui mind näggi, hakkas tiggedaks sama, kaebas lapsi enese käest ärrapetetud ja müdud ollema ja andis sedda minno süüks. Nisuggused sönnad ollid ta suus hommikko ja öhto ja ühtepuhko, agga kui üksi olli, nuttis. Mis ma siis piddin teggema? ei ma lausunud sönna. Need ollid kurwad päwad ja näddalad, meie saunas olli taewas otsekui pilwes, tö egga rahha ei olnud mul ennam römuks. Siis wötsin kätte ja läksin linna, et saaksin ommeti kaupmehhe käest, kelle jäggo laew olli, kuulda, kas poisid jubba Inglis-male sanud ja kas pea tullewad taggasi!"

Koido Peter, kui nenda olli könnelenud, pühkis warrukaga wet silmist ja kaua ei sanud sönna suust. Siis räkis jälle: „Ma 'p tahhaks ennam selle peale mölda,

egga wöi kegi sedda ahhastust, mis siis minno peale tulli, möista. Ollin enne waewa korma al, nüüd sain hopis mahharöhhutud. Tahhan lühhidalt sest asjast räkida: kui kaupmehhe kuntorisse tullin ja laste ja laewa järrel kulasin, wastati mulle: wöi sa polle weel sedda önnetust kuulnud! jah, halle luggo. Laew Tanskama rannas läinud hukka, mehhed keik uppunud ja kaubadgi nüüd merre pöhjas; se on meile jureks kahjuks! — Anti mulle siis weel rubla kaks nago meleheaks ja sadeti mind minnema. — Ma läksin ühtepuhko kunni kojo sain ja naesele ütlesin: „lapsed merre-pöhjas, laew läinud hukka!" Naene kohkus ja kahwatas ärra, siis kinnitas mulle wandega, et isse süüst lahti, et iales ei olleks lapsi ärra annud agga minna sedda teinud: omma lapsed tapnud. Teisel hommikul ta sängist ei tösnud üllesse, kaebas pead ja südda nt, olli siis kaks päwa haige ja heitis hinge; agga ta wiimsed sönnad ollid: „Peter, poisid olled tapnud, mind ka!" — Matsime naese mulda ja wiimne rahha-koppikas kullus selle peale ärra; jäin järrele, kui waene sant ja naese wiimsed sönnad ei tahtnud minno melest minna; kui tööd teggin, ollid meles, kui mahha heitsin köllasid minno körwas, nenda et wimaks minno mele-arro seggaseks läks. Siis ma ennam omma saunas ei wöinud tund aega rahhul seista, hulkusin möda küla ja metsa, rahho otsides. Agga ei ma leidnud. Weiksid ja riisto müsin wähhä hawal ärra ja ostsin leiba, — agga leiwast ei tahtnudgi kui olla, ostsin ka wina. Körts jäi mulle jälle armsaks

Eesti-ma-rahwa Kalender 1864 [illegible]